

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Ministère public, Ministre des Finances du Royaume de Belgique

Ответници: QC, Comida paralela 12

Диспозитив

Член 38 от Директива 2008/118/ЕО на Съвета от 16 декември 2008 година относно общия режим на облагане с акциз и за отмяна на Директива 92/12/ЕИО, разглеждан във връзка с член 8, параграф 2 от тази директива, трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, с която се предвижда, че в случай на неправомерно въвеждане на територията на държава членка на акцизни стоки, освободени за потребление в друга държава членка, юридическото лице, носещо гражданска отговорност за извършените от неговия управител престъпления, е солидарен съдлъжник за акциза.

(¹) ОВ С 427, 26.11.2018 г.

Решение на Съда (десети състав) от 17 октомври 2019 г. (преюдициално запитване от Naczelny Sąd Administracyjny — Полша) — Unitel Sp. z o.o. w Warszawie/Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie

(Дело C-653/18) (¹)

(Преюдициално запитване — Данъчни въпроси — Данък върху добавената стойност (ДДС) — Директива 2006/112/ЕО — Член 146 — Освобождавания при износ — Понятието „доставка на стоки“ — Член 131 — Условия, определени от държавите членки — Принцип на пропорционалност — Принцип на данъчен неутралитет — Доказателства — Измама — Практика на държава членка да отказва право на освобождаване, когато приобретателят на изнесените стоки не е известен)

(2019/C 423/21)

Език на производството: полски

Запитваща юрисдикция

Naczelny Sąd Administracyjny

Страни в главното производство

Жалбоподател: Unitel Sp. z o.o. w Warszawie

Ответник: Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie

Диспозитив

- 1) Член 146, параграф 1, букви а) и б) и член 131 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, както и принципите на данъчен неутралитет и на пропорционалност трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална практика като разглежданата в главното производство, която във всички случаи приема, че не е налице доставка на стоки по смисъла на първата разпоредба и поради това отказва правото на освобождаване от данък върху добавената стойност (ДДС), когато съответните стоки са изнесени извън Европейския съюз и след изнасянето им данъчните органи констатира, че приобретателят на стоките не е лицето, посочено в издадената от данъчнозадълженото лице фактура, а друго неизвестно лице. При тези обстоятелства предвиденото в член 146, параграф 1, букви а) и б) от тази директива право на освобождаване от ДДС трябва да бъде отказано, ако фактът, че действителният приобретател е неизвестен, пречи да се докаже, че разглежданата сделка представлява доставка на стоки по смисъла на тази разпоредба, или ако е доказано, че данъчнозадълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката е част от измама, извършена в ущърб на общата система на ДДС.

- 2) Директива 2006/112 трябва да се тълкува в смисъл, че когато при тези обстоятелства се отказва правото на предвиденото в член 146, параграф 1, букви а) и б) от Директива 2006/112 освобождаване от данък върху добавената стойност (ДДС), следва да се приеме, че въпросната сделка не е облагаема сделка и поради това не дава право на приспадане на начисления по получената доставка ДДС.

(¹) ОВ С 44, 4.2.2019 г.

Решение на Съда (втори състав) от 9 октомври 2019 г. (преюдициално запитване от Kammergericht Berlin — Германия) — Изпълнение на европейска заповед за арест, издадена срещу NJ

(Цело C-489/19 PPU) (¹)

(Преюдициално запитване — Спешно преюдициално производство — Полицейско и съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Европейска заповед за арест — Рамково решение 2002/584/ПВР — Член 1, параграф 1 — Понятие „европейска заповед за арест“ — Минимални изисквания, от които зависи валидността — Член 6, параграф 1 — Понятие „издаващ съдебен орган“ — Европейска заповед за арест, издадена от прокуратура на държава членка — Статут — Наличието на връзка на подчиненост по отношение на орган на изпълнителната власт — Правомошние на министъра на правосъдието да дава конкретно указание — Одобряване на европейската заповед за арест от съд преди изпращането ѝ)

(2019/C 423/22)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Kammergericht Berlin

Страни в главното производство

NJ

В присъствието на: Generalstaatsanwaltschaft Berlin

Диспозитив

Понятието „европейска заповед за арест“, съдържащо се в член 1, параграф 1 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г., трябва да се тълкува в смисъл, че обхваща европейските заповеди за арест, издадени от прокуратурите на държава членка, въпреки че тези прокуратури са изложени на риск да получават пряко или косвено конкретни разпореждания или указания от страна на изпълнителната власт, например от министъра на правосъдието, при издаването на тези европейски заповеди за арест, доколкото, за да могат да бъдат изпратени от посочените прокуратури, същите заповеди за арест задължително подлежат на одобряване от съд, който има достъп до цялата наказателна преписка, към която са приложени евентуални конкретни разпореждания или указания от страна на изпълнителната власт, и упражнява независимо и обективно контрол върху условията за издаване и пропорционалността на тези заповеди за арест, като така приема самостоятелно решение, което им дава тяхната окончателна форма.

(¹) ОВ С 280, 19.8.2019 г.